

Holka z New Orleans

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Chodívá mi domů poštou smutný psaní,
začíná vždy dvěma slovy: Bože můj!
Píše ho má máma přímo z Indiany,
místo slůvek lásky jenom: Chlapče, stůj!
o svém neskutečném cíli znovu řádně uvažuj!

Vadí jí, že chodím s holkou s jinou pletí,
co chodí zpívat džez a s černým bandem hrát,
ať mě chrání Pánbůh mít s ní nějaký děti,
nebo nedej Bože si ji z lásky brát.
Prý o jejím požehnání si můžu nechat jenom zdát.

Rf.:

Já si nedám vzít, já si nedám vzít svoji holku z New Orleans.
Já si nedám vzít, já si nedám vzít svoji holku z New Orleans.
Mám rád kůži ebenovou, když ji vysouká z džín.

Táta můj, co vlastní pár naftových polí,
nemiluje tmavý barvy ani módu džín,
z domova mě vyhnal okovanou holí,
že jsem mu tam přived holku z New Orleans,
já tátovi dal sbohem i když v duši zůstal stín.

Rf.:

Já si nedám vzít, já si nedám vzít...